

עפ"ת (חיפה) 71838-05-25 - פיראס גאלי נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 71838-05-25 - פיראס גאלי נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 71838-05-25

פיראס גאלי

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

[20.07.2025]

כבוד השופט שלמה בנג'ו

החלטה

לפניי ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה בעכו (כב' השופטת ג'נווה נחאס-עראף), במסגרתה דחה

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר המערער.

הערעור מופנה כנגד החלטה זו וכנגד גזר הדין.

רקע והליכים קודמים

כנגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו נהיגה ברכב שניתנה לגביו הודעת איסור שימוש על ידי בוחן תנועה -

עבירה לפי תקנה 308(ד) לתקנות התעבורה.

לפי עובדות כתב האישום, ביום 5.5.24 סמוך לשעה 16:25 נהג המערער ברכב פרטי למרות שעל הרכב ניתנה

הודעת איסור שימוש על ידי בוחן תנועה עקב ליקויים שנמצאו ברכב.

המערער הוזמן למשפט ליום 9.9.24 שעה 10:35 אך לא התייצב לדיון, ובהעדרו נשפט שלא בפניו. בית המשפט

הטיל עליו בין היתר את פסילה של שלושה חודשים לצד עונשים נלווים.

המערער הגיש בקשה לבטל את פסק הדין בטענה שהיה חולה במועד הדיון ולכן לא התייצב, אך בית המשפט קמא

דחה את הבקשה בהחלטה מנומקת ומפורטת שנתן.

מכאן ערעור שלפניי, במסגרתו חוזר ב"כ המערער המלומד על הנטען באותה בקשה, תוך שהוא מוסיף ומציין כי

המערער היה מיוצג ע"י חברו סטודנט למשפטים, ומכל מקום הנאשם הסיר את המחדלים, תיקן את הרכב, הרכב

כשיר לתנועה ומן הראוי להתחשב בכך ולבטל גם מטעם זה את פסק הדין. לעמדתו, גזר הדין מחמיר עם המערער.

דיון והכרעה

לאחר שעיינתי בהחלטת בית המשפט קמא, בהליכים שהתנהלו בנושא זה בפניו, בטענות המערער ובתשובת המשיבה, לא מצאתי כי יש מקום להתערב בשיקול דעתה של כב' השופטת קמא באשר החלטתה מבוססת כדין. כידוע, לפי סעיף 130(ח) לחסד"פ, שני תנאים שאינם מצטברים, נדרשים לצורך ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם, האחד דן בשאלת ההצדקה להעדרות מהדין, והשני דן בשאלת עיוות הדין. אשר לאי ההתייבבות, המערער טען כי לא התייצב לדיון בשל מחלה, אך צירף אישור מחלה אשר הונפק ביום 7.5.25, דהיינו כיממה לאחר שנשפט בהעדרו. אציין, כי באישור המחלה צוין כאב גב תחתון. אין באישור רטרואקטיבי זה כדי לבסס את העדר ההתייבבות של המערער לדיון, ואף על פי טיבו לא נראה כי הקים הצדקה של ממש שלא לנכוח בדיון שהתקיים בבית המשפט.

אשר לשאלת החשש לעיוות דין, מדובר בנהיגה ברכב שניתנה לגביו הודעת איסור שימוש, ובלשון עממית "הורדה מהכביש". המערער לא כפר בעובדות כתב האישום בבקשה שהגיש, הוא לא פירט אם יש לו הגנה כלשהי ולא הצביע על שום בסיס לעיוות דין. יתרה מזאת, המערער בעצמו הודה בבית משפט זה בקיומם של ליקויים ברכב, ואף טען שהסיר ותיקן אותם כך שהרכב שהיה אסור לתנועה בכבישים, כשיר עתה כחוק לכך, ועל יסוד זה ביקש התחשבות בעונש שלטעמו הינו מחמיר. בנסיבות אלה, ברי כי אין חשש שנגרם עיוות דין בהרשעת הנאשם בהעדרו בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, שעה שמדובר במי שנהג ברכב עם ליקויים אשר הצדיקו את הורדתו מהכביש בשל סיכון יתר משתמשי הדרך.

אשר לעונש, בחנתי את רכיבי העונש שהוטלו על המערער בדגש על רכיב הפסילה, ולא מצאתי כי קיים חשש לעיוות דין גם מצד גזר הדין. בית המשפט קמא הטיל על המערער את עונש הפסילה המינימלי הקבוע בחוק לצד ענישה נלווית מתונה. בנסיבות אלה אף העונש מצוי ברף התחתון, מבחינת הענישה, ולכן גם בהיבט זה לא נמצא כי ישנו עיוות דין המצדיק התערבות בפסק הדין.

בנסיבות מצטברות אלה ומשלא מצאתי כי נפלה שגגה כלשהי בהחלטת בית המשפט קמא, אני דוחה את הערעור. ניתנה היום, כ"ד תמוז תשפ"ה, 20 יולי 2025, בהעדר הצדדים.